

Απόφαση του Δικαστηρίου (έβδομο τμήμα) της 15ης Μαΐου 2014 [αίτηση του Kúria (Ουγγαρία) για την έκδοση προδικαστικής απόφασης] — Almos Agrárkölkereskedelmi Kft κατά Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága

(Υπόθεση C-337/13) ⁽¹⁾

(Προδικαστική παραπομπή — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας — Οδηγία 2006/112/EK — Άρθρο 90 — Μείωση της βάσης επιβολής του φόρου — Έκταση των υποχρεώσεων των κρατών μελών — Άμεσο αποτέλεσμα)

(2014/C 212/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η ουγγρική

Αιτούν δικαστήριο

Kúria

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Almos Agrárkölkereskedelmi Kft

κατά

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága

Αντικείμενο

Αίτηση προδικαστικής απόφασης — Kúria — Ερμηνεία του άρθρου 90, παράγραφος 1, της οδηγίας 2006/112/EK του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (ΕΕ L 347, σ. 1) — Ζήτημα συμβατού με την οδηγία της εθνικής νομοθεσίας που δεν προβλέπει τη δυνατότητα διόρθωσης της βάσης επιβολής του φόρου σε περίπτωση μη εκτέλεσης της σύμβασης

Διατακτικό

- 1) Οι διατάξεις του άρθρου 90 της οδηγίας 2006/112/EK του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας, έχουν την έννοια ότι δεν αντιβαίνει σε αυτές η εθνική διάταξη που δεν προβλέπει τη μείωση της βάσης επιβολής του φόρου προστιθέμενης αξίας σε περίπτωση μη καταβολής της τιμής, εφόσον πρόκειται για εφαρμογή της παρέκκλισης που προβλέπεται στην παράγραφο 2 του εν λόγω άρθρου. Όταν συμβαίνει αυτό όμως, η διάταξη αυτή πρέπει να αναφέρει όλες τις άλλες περιπτώσεις στις οποίες, κατά την παράγραφο 1 του εν λόγω άρθρου, το υποκείμενο στον φόρο πρόσωπο δεν λαμβάνει, μετά την ολοκλήρωση της οικείας πράξης, την αντιπαροχή ή ένα μέρος της, πράγμα που εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να εξακριβώσει.
- 2) Τα υποκείμενα στον φόρο πρόσωπα μπορούν να επικαλούνται ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων το άρθρο 90, παράγραφος 1, της οδηγίας 2006/112 κατά του κράτους μέλους, προκειμένου να επιτυγχάνουν τη μείωση της βάσης επιβολής του φόρου προστιθέμενης αξίας που οφείλουν. Μολονότι τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ότι η άσκηση του δικαιώματος μείωσης της βάσης επιβολής εξαρτάται από την εκπλήρωση ορισμένων διατυπώσεων, χάρη στις οποίες αποδεικνύεται ιδίως ότι, μετά την ολοκλήρωση της πράξης, η αντιπαροχή ή ένα μέρος της δεν καταβλήθηκε οριστικά στο υποκείμενο στον φόρο πρόσωπο και ότι το πρόσωπο αυτό μπορούσε να επικαλεστεί μία από τις περιπτώσεις που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 1, της οδηγίας 2006/112, τα σχετικά μέτρα του κράτους μέλους δεν πρέπει να βαίνουν πέραν αυτού που είναι αναγκαίο για την απόδειξη αυτή, πράγμα που εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να εξακριβώσει.

⁽¹⁾ ΕΕ C 304 της 19.10.2013.

Αναίρεση που άσκησε στις 24 Μαρτίου 2014 η The Sunrider Corporation κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) στις 23 Ιανουαρίου 2014 στην υπόθεση T-221/12, The Sunrider Corporation κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

(Υπόθεση C-142/14 P)

(2014/C 212/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναρρεσίουσα: The Sunrider Corporation (εκπρόσωποι: Ν. Δοντάς, Κ. Μαρκάκης, δικηγόροι)

Αναρρεσίβλητο: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

Αιτήματα της αναιρεσεύουσας

Η αναιρεσεύουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κηρύξει την υπό κρίση αίτηση αναρρέσεως παραδεκτή·
- να αναρρέσει εν μέρει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση την οποία εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (τρίτο τμήμα) στις 23 Ιανουαρίου 2014 στην υπόθεση T-221/12, καθόσον απέρριψε τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως (παράβαση του άρθρου 75, δεύτερο εδάφιο, και του άρθρου 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009⁽¹⁾) και τον τρίτο λόγο ακυρώσεως (παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009) της από 25 Μαΐου 2012 προσφυγής της αναιρεσεύουσας·
- να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου για επανεξέταση όσον αφορά τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο ακυρώσεως της από 25 Μαΐου 2012 προσφυγής της αναιρεσεύουσας και εφαρμογή, υπό νέο πρίσμα, του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009·
- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στην καταβολή των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η αναιρεσεύουσα στο πλαίσιο της αναρετικής διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης·
- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στην καταβολή των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η αναιρεσεύουσα στο πλαίσιο της πρωτοβάθμιας διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου· και
- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στην καταβολή των εξόδων στα οποία υποχρεώθηκε η αναιρεσεύουσα κατά τη διοικητική διαδικασία ενώπιον του τετάρτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ στην υπόθεση R 2401/2010-4.

Λόγοι αναρρέσεως και κύρια επιχειρήματα

ΠΡΩΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ: Το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 2001/83/ΕΚ⁽²⁾ και το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 726/2004⁽³⁾ όσον αφορά τον ορισμό και το εύρος του όρου «ιατρικός». Το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη την εξουσία του διαπλάθοντος νέους νομικούς ορισμούς, και δη τα προϊόντα «για ιατρική χρήση με την ευρεία έννοια του όρου», ενώ δεν έλαβε υπόψη του τους σχετικούς νομικούς ορισμούς που έχουν διαμορφωθεί από τον νομοθέτη της Ένωσης.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ: Κατά τη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου υπήρξε προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως της αναιρεσεύουσας, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο αδικαιολογήτως στηρίχτηκε σε «πασίδηλο γεγονός» που ήταν αποφασιστικής σημασίας για την επίλυση της διαφοράς. Κατά τη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου υπήρξε προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως της αναιρεσεύουσας, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι ένα συγκεκριμένο γεγονός εμπίπτει στην έννοια του «πασίδηλου», δίχως ωστόσο να υποστηρίξει την κρίση του επικαλούμενο κάποιο αποδεικτικό στοιχείο που να περιλαμβάνεται στη δικογραφία και δίχως να δικαιολογεί γιατί το συγκεκριμένο γεγονός χαρακτηρίστηκε νομίμως ως «πασίδηλο».

ΤΡΙΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ: Το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, καθόσον (α) προέβη σε περιορισμένη εξέταση και εκτίμηση της ομοιότητας των συμπληρωμάτων διατροφής από βότανα και των αγαθών που ρητώς αναφέρονται στον τίτλο της κλάσεως 32 μόνο, δίχως να εξετάσει αν στη συγκεκριμένη περίπτωση υφίσταται κάποια ομοιότητα μεταξύ των συμπληρωμάτων διατροφής από βότανα και των λοιπών αγαθών που εμπίπτουν στα αγαθά που περιλαμβάνονται στην κλάση 32, (β) παραμόρφωσε το περιεχόμενο της επίμαχης αποφάσεως του τμήματος προσφυγών και υποκατέστησε την κρίση και τη συλλογιστική του όσον αφορά «το ενδιαφερόμενο κοινό» και (γ) υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εξέταση και εκτίμηση των επιμέρους παραγόντων/κριτηρίων ομοιότητας των υπό εξέταση αγαθών, και συγκεκριμένα όσον αφορά (i) την ερμηνεία και την εφαρμογή του όρου «ιατρικός» ως βασικού σκοπού των συμπληρωμάτων διατροφής από βότανα, (ii) την απαίτηση του νόμου ότι θα πρέπει να ταυτίζονται «κατά μεγάλο μέρος» οι παρασκευαστές των υπό εξέταση αγαθών, (iii) το νομικό κριτήριο/πρότυπο που χρησιμοποιήθηκε κατά τη σύγκριση των προϊόντων (iv) την απόρριψη του δεύτερου λόγου ακυρώσεως ως αλυσιτελούς, (v) τη μη εξέταση του παράγοντα της «δυνατότητας υποκαταστάσεως» και (vi) τη μη εξέταση της φύσεως των υπό σύγκριση αγαθών.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1).

⁽²⁾ Οδηγία 2001/83/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Νοεμβρίου 2001, περί κοινοτικού κώδικος για τα φάρμακα που προορίζονται για ανθρώπινη χρήση (ΕΕ L 311, σ. 67).

⁽³⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 726/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004, για τη θέσπιση κοινοτικών διαδικασιών χορήγησης άδειας και εποπτείας όσον αφορά τα φάρμακα που προορίζονται για ανθρώπινη και για κτηνιατρική χρήση και για τη σύσταση Ευρωπαϊκού Οργανισμού Φαρμάκων (ΕΕ L 136, σ. 1).